

STEPHEN KING

POVESTEA
lui
LISEY

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
MIRCEA PRICĂJAN

ARMADA

„Unde te duci când te simți singură?
Unde te duci când te simți tristă?
Unde te duci când te simți singură?
Îți voi veni din urmă,
Când stelele drumul își curmă.“

RYAN ADAMS

iubire

Iubimică

PARTEA ÎNTÂI
VÂNĂTOAREA DE BUL

„Dacă aş fi luna, aş şti unde să cad.“

D.H. LAWRENCE, *Curcubeul*¹

¹ D.H. Lawrence, *Curcubeul*, traducere din limba engleză de Carmen Patac, Editura Polirom, Iaşi, 2005, p. 478 (n. red.).

I. LISEY ȘI AMANDA

(TOTUL, LA FEL)

1

În ochii publicului, partenerii de viață ai scriitorilor celebri sunt aproape invizibili, și nimeni nu știa asta mai bine decât Lisey Landon. Soțul ei câștigase Premiul Pulitzer și National Book Award¹, însă Lisey dăduse un singur interviu în toată viața ei. Și acesta fusese pentru celebra revistă dedicată femeilor, care publica rubrica „Da, sunt căsătorită cu *El!*“. Dedicase aproape jumătate din cele cinci sute de cuvinte puse la dispoziție să explice că numele ei de alintă rima cu „Si-Si“. Mare parte din cealaltă jumătate avusese legătură cu rețeta ei pentru friptura de vită înăbușită la foc mic. Sora ei, Amanda, remarcase că poza care însoțea interviul o făcea să pară grasă.

Niciuna dintre surorile lui Lisey nu era imună la plăcerea de a lăsa oamenii mască („să răscolești cu bățu-n rahat“ fusese expresia preferată a tatălui lor pentru asta) sau de a sta la taclale despre rufele murdare ale altora, însă singura de care lui Lisey îi venea

¹ Premiul Național pentru Literatură este cea mai însemnată distincție literară americană (n. tr.).

greu să-i placă era Amanda însăși. Cea mai în vârstă (și cea mai ciudată) dintre surorile Debusher din Lisbon Falls, Amanda locuia în prezent singură, într-o casă pe care i-o oferise Lisey, o locuință mică, ferită de intemperii, nu prea departe de Castle View, de unde Lisey, Darla și Cantata o puteau ține sub observație. Lisey i-o cumpăraseră cu șapte ani în urmă, cu cinci înainte să moară Scott. „A murit de tânăr.“ „A murit înainte de vreme“, cum se spune. Lui Lisey încă-i venea greu să creadă că plecase dintre ei de doi ani. I se părea că trecuse multă vreme de atunci și, în același timp, că totul se desfășurase cât ai clipi din ochi.

Când, în sfârșit, Lisey s-a hotărât să facă ordine în biroul soțului decedat, o înlănțuire de camere frumos luminate care, cândva, nu fuseseră altceva decât un pod deasupra unui grajd de la țară, Amanda își făcu apariția în a treia zi, după ce Lisey terminase inventarul tuturor edițiilor străine (erau sute) și abia apucase să înceapă listarea mobilelor, cu asteriscuri mici în dreptul pieselor pe care se gândea să le păstreze. Așteptă ca Amanda s-o întrebe de ce nu se mișcă *mai repede*, pentru numele lui Dumnezeu, însă sora ei nu-i puse nicio întrebare. Pe când Lisey trecea de la problema mobilelor la o analiză indiferentă (și care-i răpi toată ziua) a cutiilor de carton cu corespondență stivuite în dulapul principal, atenția Amandei păru să rămână la teancurile și la mormanele impresionante de suvenire etalate de-a lungul peretelui sudic al biroului. Își croi drum printre aceste acumulări șerpuitoare, aproape fără niciun cuvânt, dar notând frecvent într-un carnetel pe care-l ținea la-ndemână.

Ceea ce nu spuse Lisey era: *Ce cauți?* sau *Ce notezi?* Așa cum remarcase Scott în mai multe rânduri, ea avea, cu siguranță, un talent dintre cele mai rare: era o persoană care-și vedea de treburile sale și pe care n-o interesa prea mult cât își vedeau ceilalți de treburile lor. Asta, desigur, atâta vreme cât aceștia nu confecționau bombe pe care să le arunce spre cineva, iar, în cazul Amandei, bombele reprezentau întotdeauna o posibilitate. Era genul de femeie care își vâra nasul peste tot, genul acela care-și *deschidea* gura mai devreme sau mai târziu.

În 1985, soțul ei se duse în sud, părăsind căminul conjugal din Rumford, unde locuiau („ca doi jderi prinși într-un burlan de scurgere“, spusese Scott după o vizită de după-amiază pe care jurase să n-o mai repete niciodată). În 1989, singura ei fiică, pe care o chema Intermezzo și pe care toți o strigau doar Metzie, fugise în nord, în Canada (cu un camionagiu de cursă lungă pe post de logodnic). „Una a zburat spre nord, una a zburat spre sud, una nu-și poate ține gura ce întruna o aud.“ Asta era cimilitura pe care o recita tatăl lor când erau mici, iar dintre fetele lui Dandy Dave Debusher cea care nu-și putea niciodată ține gura era, cu siguranță, Manda, care fusese părăsită, mai întâi, de soț și-apoi de propria fiică.

Oricât era de greu să-ți placă uneori de ea, Lisey nu-și dorise s-o știe de una singură în Rumford; ca s-o spunem pe-a dreptă, nu avea încredere s-o lase singură și, chiar dacă n-o rostiseră niciodată cu voce tare, Lisey era convinsă că Darla și Cantata erau de aceeași părere. Așa că discutase cu Scott și găsisese căsuța în stil Cape Cod, care putea fi cumpărată la prețul de nouăzeci și șapte de mii de dolari cu banii jos, numărați până la ultimul. Puțin după aceea, Amanda se mutase în zona de supraveghere.

Acum, Scott nu mai trăia și Lisey se apucase, în sfârșit, să-i elibereze camerele de lucru. La jumătatea celei de-a patra zile, edițiile străine erau în cutii, corespondența era marcată și, de bine, de rău, pusă în ordine, iar ea se lămurise care mobile plecau și care rămâneau. Așadar, de ce avea impresia că făcuse atât de puține? Știuse de la început că asta era o treabă ce nu putea fi grăbită, în pofida numeroaselor scrisori și telefoane cu care fusese deranjată de la moartea lui Scott încoace (fără a mai vorbi și de vizite). Bănuia că, în cele din urmă, oamenii interesați de scrierile nepublicate ale lui Scott aveau să primească tot ce-și doreau, dar nu înainte să fie ea pregătită să le dea. În această privință, nu clarificaseră lucrurile de la început; nu puseseră *cărțile pe masă*, cum se spunea. Acum, credea că mare parte dintre ei o făcuseră.

Puteai folosi multe cuvinte pentru a desemna ceea ce lăsase Scott în urmă. Singurul pe care-l înțelegea întru totul era

memorabilia, însă mai era unul, unul comic, care suna ca *incun-cabilla*. Asta-și doreau cei nerăbdători, lingușitorii și cei furioși: *incun-cabilla* lui Scott. Pe aceștia, Lisey începuse să-i numească în gând *incunci*.

2

Acum, mai ales după sosirea Amandei, se simțea descurajată, de parcă subestimase sarcina în sine ori își supraestimase (cu mult) propria capacitate de-a o duce la inevitabilul sfârșit – mobila de păstrat depozitată în grajdul de jos, covoarele rulate și lipite cu bandă adezivă, furgoneta galbenă de la Ryder pe alee, aruncându-și umbra peste gardul de scânduri dintre curte și proprietatea familiei Galloway de alături.

O, și să nu uităm sufletul trist al locului acelaia, cele trei computere (fuseseră patru, dar cel din ungherul memoriei lipsea acum, grație lui Lisey înseși). Fiecare era mai nou și mai ușor decât celălalt, însă chiar și cel mai nou era un model mare de birou și toate încă funcționau. Erau, de asemenea, protejate cu parole, pe care ea nu le cunoștea. Nu întrebese niciodată și habar nu avea ce electro-rămășițe ar putea dormita pe hard-disk-uri. Liste de cumpărături? Poezii? Materiale erotice? Era sigură că Scott fusese conectat la Internet, însă nu avea idee ce site-uri vizita cât intra. Amazon? Drudge? *Legenda lui Hank Williams*? *Madam Cruella's Golden Showers & Tower of Power*? Înclina să excludă această ultimă ipoteză, crezând că ar fi văzut facturile (sau, cel puțin, lipsurile din contul rezervat cheltuielilor domestice lunare), numai că, desigur, asta era o idioțenie. Dacă ar fi vrut Scott să ascundă de ea o mie de dolari pe lună, ar fi putut-o face. Iar parolele? Partea comică era că poate i le spusese. Astfel de lucruri ea le dădea repede uitării, atâta tot. Își puse în minte să încerce cu propriul nume. Poate după ce va fi plecat Amanda acasă. Ceea ce nu părea să se întâmple prea curând.

Lisey se lăsă pe spătarul scaunului și-și suflă părul de pe frunte. *În ritmul asta n-o să ajung la manuscrise până-n iulie!* își spuse. *I-ar apuca pandaliile pe incunci dac-ar vedea cum mă târăsc. Mai ales pe ultimul.*

Ultimul – cu cinci luni în urmă fusese asta – reușise să nu explodeze, reușise să mențină un limbaj foarte civilizată, până ce ea începuse să creadă că omul ar putea fi altfel decât ceilalți. Lisey îi spusese că spațiul de lucru al lui Scott stătea gol deja de aproape un an și jumătate, dar că aproape-și găsisese forța necesară să urce acolo și să pună ordine în lucruri.

Numele vizitatorului era Joseph Woodbody, profesor la Catedra de Engleză din cadrul Universității din Pittsburgh, unde studiasse și Scott, iar cursul lui Woodbody despre Scott Landon și mitul american era extrem de popular și extrem de frecventat. Mai avea și patru absolvenți care-și scriau tezele în anul acela despre Scott Landon, astfel încât era probabil inevitabil ca războinicul incunc să iasă la înaintare atunci când Lisey vorbea în termeni vagi precum *mai devreme decât mai târziu și aproape cu siguranță cândva în vara asta*. Dar numai atunci când l-a asigurat că-l va suna „când se va așeza praful“, Woodbody a început cu adevărat să-și dea arama pe față.

A spus că faptul că împărțise patul cu un mare scriitor american nu-i dădea dreptul să joace rolul executorului său literar. Asta era treaba unui expert și nu auzise ca doamna Landon să aibă vreo diplomă în acest sens. I-a adus aminte de anii scurși de la moartea lui Scott Landon și de zvonurile care continuau să ia amploare. Se presupunea că ar fi existat mormane de materiale inedite – proze scurte, chiar romane. Nu-l putea lăsa în camera de lucru măcar pentru puțin timp? Să-i dea voie să cerceteze puțin prin fișete și prin sertarele biroului, și numai ca să reducă la tăcere cele mai scandaloase zvonuri? Putea sta alături de el în tot acest timp, desigur – asta se înțelegea de la sine.

— Nu, spusese ea, conducându-l la ușă. Încă nu mă simt pregătită.

Trecuse cu vederea loviturile sub centură ale bărbatului – cel puțin, încercase s-o facă – fiindcă acesta era, în mod evident, la fel de nebun ca toți ceilalți. Doar că se ascunsese mai bine și pentru mai mult timp.

— Iar când voi fi, vreau să mă uit la toate materialele, nu doar la manuscrise.

— Da...

Serioasă, înclinase din cap spre el.

— Totul, la fel.

— Nu înțeleg la ce vă referiți.

Sigur că nu înțelegea! Făcuse parte din limbajul lor conjugal. De câte ori nu se-ntorsese Scott valvârtej, strigând: „Hei, Lisey, am ajuns acasă – totul, la fel?” Însemnând: *totu-i bine, totu-i în regulă*. Dar, aidoma celor mai multe fraze codificate (Scott i-o explicase pe aceasta odată, dar ea știa deja), avea o semnificație lăuntrică. Un om ca Woodbody nu avea niciodată să pătrundă semnificația lăuntrică a expresiei „totul, la fel”. Lisey i-ar fi putut-o explica toată ziua și el tot n-ar fi priceput-o. De ce? Pentru că el era un incunc și, când venea vorba de Scott Landon, pe incunci îi interesa un singur lucru.

— Nu contează, îi răspunsese profesorului Woodbody în ziua aceea cu cinci luni în urmă. *Scott* ar fi înțeles.

3

Dacă ar fi întrebat-o Amanda unde fuseseră depozitate lucrurile lui Scott din „ungherul memoriei” – premiile și tăblițele onorifice, obiecte de felul acesta – Lisey ar fi mințit (lucru pe care-l făcea relativ bine pentru cineva care apela rareori la asta) și ar fi spus „într-un depozit din Mechanic Falls”. Amanda n-o întreabă, însă. Își frunzări, în schimb, și mai ostentativ carnetul, încercând, fără îndoială, să-și facă sora mai mică să abordeze subiectul cu întrebarea potrivită, dar nici Lisey nu întreabă nimic. Se gândea

la cât de gol era colțul acela, cât de gol și de *neinteresant*, acum, că nu mai erau atât de multe dintre lucrurile ce aminteau de Scott. Fuseseră fie distruse (precum monitorul computerului), fie prea puternic zgâriate și îndoite pentru a mai fi expuse; o asemenea privese ar fi ridicat mai multe întrebări decât ar fi putut ea vreodată să lămurească.

În cele din urmă, Amanda cedă și-și deschise carnetul.

— Uită-te la asta! spuse ea. Uită-te doar!

Manda îi arătă prima pagină. Pe liniile albastre, înghesuite de la spirala de sârmă din stânga și până la marginea din dreapta a filei (*ca un mesaj codificat de la unul dintre nebunii peste care dai întotdeauna pe străzile din New York, fiindcă nu-s niciodată destui bani pentru instituțiile publice de boli mintale*, își spuse Lisey oboșită), erau niște numere. Majoritatea fuseseră încercuite. Câteva fuseseră închise în pătrate. Manda întoarse pagina și i le arătă pe următoarele *două*, pline de numere ca și prima. Pe pagina următoare, numerele se opreau la jumătate. Ultimul părea să fie 846.

Amanda îi oferă apoi expresia aceea arogantă, lungă, rumenă-n obraji și cumva caraghioasă, care însemnase, când ea avea doisprezece ani și micuța Lisey numai doi, că Manda „luase inițiativa”; cineva avea să se trezească în lacrimi. Amanda însăși, de cele mai multe ori. Lisey descoperi că aștepta cu oarecare interes (și-un pic de teamă) să vadă ce-ar putea însemna acum expresia aceea. Amanda se comportase ciudat încă de când venise. Poate că de vină era doar zăpușeala. Însă, cel mai probabil, avea legătură cu brusca absență a iubitului ei de cursă lungă. Dacă Manda se-ndrepta spre o nouă răbufnire a unei furtuni emoționale fiindcă o părăsise Charlie Corriveau, atunci Lisey credea că e mai bine să-și pună centura de siguranță. Nu-i plăcuse și nici nu avusese vreodată încredere în Corriveau, bancher sau nu. Cum te poți încrede într-un om după ce, la târgul de binefacere de la bibliotecă, din primăvară, ți s-a întâmplat să auzi că tipii de la The Mellow Tiger îi spuneau Mațe-Fripte? Ce poreclă mai era și asta pentru un bancher? Ce *însemna*, totuși? Și, cu siguranță, nu se putea să nu știe că, în trecut, Manda avusese probleme mintale...

— Lisey? întrebă Amanda.

Avea cute adânci pe frunte.

— Îmi pare rău, zise Lisey, am fost doar... cu mințile aiurea o secundă.

— Ți se-n tâmplă des, spuse Amanda. Cred că te-ai molipsit de la Scott. Fii atentă, Lisey! Am numerotat toate revistele și publicațiile și *chesteile* lui academice. Alea stivuite acolo, lângă perete.

Lisey încuviință din cap, ca și când ar fi știut unde ducea asta.

— Am scris numerele cu creionul, apăsând ușor, continuă Amanda. Întotdeauna când stăteai cu spatele sau erai altundeva, pentru c-am crezut că, dacă mă vezi, poate c-o să-mi ceri să mă opresc.

— N-aș fi făcut-o.

Luă carnetelul, care era umed de la transpirația surorii sale.

— Opt sute patruzeci și șase! Așa de multe?!

Și știa că publicațiile așezate de-a lungul peretelui nu erau dintre cele pe care ea, una, le-ar fi citit sau le-ar fi ținut în casă, lucruri precum *O* și *Good Housekeeping* și *Ms.*; ci mai degrabă reviste culturale ca *Little Sewanee Review* și *Glimmer Train* și *Open City* și altele cu nume incomprehensibile, precum *Piskya*.

— Mult mai multe, zise Amanda și arătă cu degetul spre teancurile de cărți și de reviste.

Când se uită Lisey mai bine la ele, văzu că sora ei avea dreptate. Mult mai multe decât opt sute patruzeci și ceva. Cel puțin așa părea să fie.

— Aproape trei mii în total, dar unde-o să le pui sau cine-o să le vrea n-am nicio idee. Nu, opt sute patruzeci și șase e doar numărul celor care conțin poze cu tine.

Era atât de ciudat felul cum alesese s-o spună, că Lisey nu înțelese, la început! Când o făcu, fu încântată. Ideea că ar putea exista o așa de neașteptată resursă fotografică – o mărturie ascunsă a vieții sale cu Scott – nu-i trecuse niciodată prin gând. Dar, când se gândi la asta, era întru totul logic. Fuseseră căsătoriți peste douăzeci și cinci de ani, la momentul morții lui, și, în toată această vreme, Scott fusese un călător inveterat, neobosit, citind, ținând prelegeri, străbătând țara în lung și-n lat, aproape fără nicio pauză

când se afla între două proiecte, vizitând până și nouăzeci de campusuri pe an, fără a rata măcar o măsură din fluxul său parcă nesfârșit de proze scurte. Și-n multe dintre acele hoinăreli ea-i fusese alături. În câte hoteluri îi îndreptase, oare, cutele costumului cu fierul de călcat de voiaj, în vreme ce, în partea ei de cameră, la televizor se auzeau murmurele unui talk-show cu volumul dat la minimum, iar, într-a lui, mașina de scris portabilă tăcănea (la începutul căsniciei lor) sau laptopul păcănea încet (mai târziu), iar el ședea în fața lui, cu o buclă de păr căzută pe frunte?

Manda se uita mâhnită la ea, evident neplăcându-i reacția de până atunci.

— Cele încercuite – mai bine de șase sute – sunt cele în a căror legendă ai fost tratată într-un mod nu prea curtenitor.

— Chiar așa?

Lisey era deconcertată.

— Să-ți arăt!

Amanda studie carnetelul, se duse la șarpele lung cât tot perețele, își consultă din nou însemnările și alese două exemplare. Unul era un bianual pretențios cu copertă cartonată de la Universitatea din Kentucky, din Bowling Green. Celălalt, o revistă în format mic ce ar fi putut fi rezultatul muncii unui student și care se numea *Push-Pelt*: unul dintre numele acelea născocite de absolvenții de la Litere cu intenția de a fi captivante, dar care nu însemnau absolut nimic.

— Deschide-le, deschide-le! comandă Amanda și, când i le trânti în brațe, Lisey simți mirosul sălbatic și acru al transpirației surorii sale. Paginile sunt însemnate cu fâșiuțe de hârtie, vezi?

Fâșiuțe. Cuvântul pe care-l folosea mama lor pentru a spune bucățele. Lisey deschise bianualul, întorcând paginile la semn. Fotografia în care apăreau ea și Scott era de foarte bună calitate, reprodușă cu excelență claritate. Scott se apropia de un podium în vreme ce ea, în spatele lui, aplauda. Mai jos, publicul aplauda și el. Fotografia din *Push-Pelt* nu era nici pe departe la fel de clară; punctele din care era alcătuită păreau mari cât vârfulurile unor creioane cu mina ruptă și-n pasta hârtiei pluteau bucățele de lemn,

însă ea o privi și-i veni să plângă. Scott intra în larma unui subsol întunecat. Pe față avea întipărit rânjelul lui mare care spunea: „O, da, acesta-i locul potrivit!“ Ea era în urma lui cu un pas sau doi și propriul surâs nu se pierduse complet în rămășițele a ceea ce trebuie să fi fost un bliț orbitor. Reuși chiar să recunoască până și bluza cu care era îmbrăcată, acea Anne Klein albastră cu o dungă roșie, comică, pe partea stângă. Ce avea pe ea mai jos se pierdea în umbre și nu-și putea aminti deloc seara cu pricina, dar știa că trebuie să fi fost o pereche de jeanși. Când ieșea târziu în oraș, întotdeauna își trăgea pe ea o pereche de jeanși prespălați. Explicația fotografiei era: *Legenda în viața Scott Landon (însoțit de o amică) își face apariția la Stalag 17 Club de la Universitatea din Vermont. Luma trecută. Landon a rămas până la ora închiderii, citind, dansând, petrecând. Omul știe cum să-și dea frâu liber.*

Da! Omul știuse cum să-și dea frâu liber! Putea depune mărturie.

Se uită la toate celelalte periodice și fu brusc copleșită de gândul la bogățiile pe care le-ar putea găsi în ele. Își dădu seama că Amanda o îndurerase, până la urmă, îi deschisese o rană care avea să sângereze mult timp. Fusese, oare, Scott singurul care știa de locurile întunecate? Cele cu adevărat urâte, unde erai atât de singur și de mut? Poate că ea nu le aflase pe toate, dar știa destule. Fără-ndoială, știuse că Scott era chinuit și că nu s-ar fi uitat niciodată într-o oglindă – în nicio suprafață reflectantă, dacă o putea evita – după ce apunea soarele. Iar ea-l iubise în pofida tuturor acestor lucruri. Pentru că omul știuse cum să-și dea frâu liber.

Dar, ajunge! Acum, omul își dăduse frâu liber *de tot*. Omul „trecuse în lumea dreptilor“, cum se spune; viața ei intrase într-o fază nouă, o fază a singurătății, și era deja prea târziu să mai schimbe ceva.

Pus în termenii aceștia, gândul o cutremură și o făcu să se gândească la lucruri

(vinețiul, arătarea cu o nesfârșită parte peștriță)

la care era mai bine să nu se gândească, așa că-și întoarse mintea de la ele.

— Mă bucur că ai găsit pozele astea! îi spuse Amandei cu căldură. Ești o soră mai mare de treabă, știi asta?

Și, după cum sperase Lisey (dar nu prea îndrăznise să se aștepte), stupoarea o opri pe Manda din baletul ei trufaș și frivol. Se uită nesigură la Lisey, părând să pândească un semn de nesinceritate și negăsind niciunul. Puțin câte puțin, se relaxă într-o Amanda docilă și mai ușor de suportat. Își recuperează carnetelul și se uită la el încruntată, de parcă n-ar fi știut bine de unde răsărise. Lisey credea, având în vedere natura obsesivă a numerelor, că acesta ar putea fi un pas important într-o direcție bună.

Apoi Manda clătină din cap așa cum fac oamenii când își amintesc ceva ce n-ar fi trebuit niciodată pierdut din vedere.

— În cele neîncercuite, ești doar *menționată* – Lisa Landon, o persoană în carne și oase. În ultimul rând, dar nici pe departe cel mai lipsit de importanță – având în vedere cum ți-am spus noi întotdeauna, asta-i aproape un calambur, nu-i așa?¹ – vei vedea că unele dintre numere, puține, sunt încadrate în pătrate. Astea poze în care apari tu *singură!*

Îi aruncă lui Lisey o privire impresionantă, aproape amenințătoare.

— Pe astea trebuie să le vezi *neapărat*.

— Sunt convinsă!

Încercând să pară încântată peste poate, deși nu reușea, de fapt, să-și dea seama de ce ar manifesta cel mai mic interes pentru fotografiile doar cu ea, făcute în cursul acelor ani mult prea scurți când avusese un bărbat – un bărbat de calitate, un non-incunc care știa cum *să pună șaua pe cal* – cu care să-și împartă zilele și nopțile. Ridică ochii spre dezordonatele movile și coline de periodice, de toate dimensiunile și formele, închipuindu-și cum ar fi să le parcurgă teanc cu teanc și unul câte unul, șezând cu picioarele încrucișate pe podeaua din ungherul memoriei (unde

¹ Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, expresia *last, but not least* înseamnă „ultimul, dar nu cel din urmă” sau „ultimul, dar nu cel mai lipsit de importanță”, iar *least* se apropie, ca sonoritate, de numele personajului, Lisey (n. tr.).

altundeva?), vânnând acele imagini cu ea și cu Scott. Și-n cele care o înfuriaseră atât de tare pe Amanda se vedea pe ea cu câțiva pași în spate, privindu-l admirativ. Dacă aplaudau ceilalți, aplauda și ea. Expresia ei era destinsă, suficient de echivocă, netrădând altceva decât o atenție politicoasă. Expresia ei spunea: *El nu mă plictisește*. Expresia ei spunea: *El nu mă exaltă*. Expresia ei spunea: *Nu ard pentru el, nici el pentru mine* (ce minciună, ce minciună, ce minciună!). Expresia ei spunea: *Totul, la fel*.

Amanda ura pozele acestea. Le privea și-și vedea sora jucând rolul sării pentru biftec, al soclului pentru statuie. Își vedea sora citată uneori drept *doamna Landon*, alteori drept *doamna Scott Landon* și-n alte ocazii – o, ce durere! – ignorată complet. Degradată cu totul până la rolul simplu de *amică*. Amanda, probabil, considera asta un fel de crimă.

– Mandy?

Amanda se uită la ea. Lumina era crudă și, cu o autentică și totală senzație de șoc, Lisey își aminti că Manda avea să împlinească șaizeci de ani în toamnă. Șaizeci! În momentul acela, Lisey se trezi că se gândește la lucrul care-l chinuise pe soțul ei în atât de multe nopți nedormite – lucrul despre care Woodbody-ii din toată lumea nu aveau să afle niciodată nimic, dacă asta ar fi ținut numai de ea. Ceva cu o nesfârșită parte pestriță, ceva ce reușeau să vadă cel mai bine bolnavii de cancer, când se uitau în păhărelul golit și de ultimul analgezic: gata cu medicația până mâine-dimineață!

E foarte aproape, scumpa mea. Nu-l văd, dar îl aud cum își înfulecă mâncarea.

Taci, Scott, nu știu despre ce vorbești!

– Lisey? Întrebă Amanda. Ai spus ceva?

– Bolboroseam doar în barbă.

Încercă să surâdă.

– Vorbeai cu Scott?

Lisey renunță la încercarea de a surâde.

– Da, cred că da. Uneori încă mi se întâmplă. Aiurea, nu?

– Nu cred. Nu și dacă funcționează. Cred că aiurea sunt lucrurile care nu funcționează. Asta trebuie s-o știu bine. Am ceva experiență. Corect?

– Manda...

Dar Amanda se întorsese să se uite la mormanele de periodice și anuare și reviste studentești. Când își întoarse privirea spre Lisey, zâmbea nesigură.

– M-am descurcat bine, Lisey? Voiam doar să-mi fac partea...

Lisey o luă de mână și o strânse ușor.

– Te-ai descurcat. Ce zici să ieșim de aici? Tragem la sorți cine face duș prima.

4

Eram pierdut în întuneric și tu m-ai găsit. Mi-era cald – așa de cald – și tu mi-ai dat gheață.

Vocea lui Scott.

Lisey deschise ochii, crezând că își pierduse pentru o clipă concentrarea de la un lucru pe care-l făcea și că avusese un vis scurt, dar uimitor de detaliat, în care Scott era mort și ea era prinsă în herculeana operațiune de a curăța grajdurile creațiilor sale literare. Cu ochii deschiși, înțelese imediat că Scott era într-adevăr mort; ea dormea în patul său după ce o dusese pe Manda acasă și acesta era, de fapt, visul.

Părea să plutească în lumina lunii. Simțea mirosul unor flori exotice. O mătăsoasă briză văratică îi pieptăna părul de la tâmple spre spate, genul acela de briză care suflă mult după miezul nopții într-un loc secret, departe de casă. Și totuși *era acasă, trebuia să fie acasă*, pentru că în fața ei se afla grajdul care găzduia studioul lui Scott, obiectul unui atât de viu interes din partea incuncilor. Iar acum, grație Amandei, știa că adăpostea și toate pozele acelea cu ea însăși și cu răposatul său soț. Acea mare comoară îngropată, acea pradă emoțională.

Poate c-ar fi mai bine să nu te uiți la pozele alea, îi șopti vântul în urechi.

O, nu se îndoia de asta. Dar *avea* să se uite. Nu putea evita, acum că știa de existența lor.

Fu încântată să vadă că plutea pe o bucată mare de pânză poleită de lună, pe care cuvintele CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY erau imprimată în mod repetat; colțurile fuseseră înnodate ca la niște batiste. Era fermecată de bizareria situației; era ca și când ar fi plutit pe un nor.

Scott. Încercă să-i rostească numele cu voce tare și nu reuși. Visul nu i-o permise. Drumeagul care ducea la grajd dispăruse, văzu ea. La fel și curtea dintre el și casă. În locul lor se afla un câmp vast de flori violet, visând în lumina spectrală a lunii. *Scott, te-am iubit, te-am salvat, ți-am*

5

Apoi o trezi propria voce în întuneric, repetând ca o mantră: „Te-am iubit, te-am salvat, ți-am adus gheață. Te-am iubit, te-am salvat, ți-am adus gheață. Te-am iubit, te-am salvat, ți-am adus gheață.“

Rămase acolo timp îndelungat, amintindu-și de o zi fierbinte de august în Nashville și spunându-și – nu pentru prima oară – că a fi singură după ce fusese parte dintr-un cuplu atât de mult timp era într-adevăr de rahat. S-ar fi așteptat ca doi ani să-i ajungă pentru a alunga senzația de straniețe, dar nu fusese așa; din câte se părea, timpul reușise doar să tocească latura ascuțită a durerii, așa încât, în loc să taie, aceasta rupea. Pentru că *nimic* nu mai era la fel. Nici afară, nici înăuntru, nici pentru ea. Întinsă pe patul care cândva fusese al amândurora, Lisey își spuse că niciodată singurătatea nu te face să te simți mai singur decât în clipa când, trezindu-te, descoperi că ai casa toată doar pentru tine. Că tu și șoarecii din pereți sunteți singurii care mai respirați acolo.